

Azt hiszem, mindannyiunkkal megtörtént már egy izgalmas könyvet olvasva, hogy egy hirtelen ötlettel egyszer csak odalapoztunk az utolsó oldalra, hogy megtudjuk: mi is lett a vége a történetnek.

Aztán lehet, hogy egy kicsit bosszankodtunk a kíváncsiságunk miatt, mert onnantól kezdve nem is volt már olyan izgalmas az egész.

Ezt a történetet, amiről most beszélek, ismerjük valamennyire az elejétől a végéig.

A történet szereplői viszont ezen a ponton még mit sem tudnak a folytatásról. Ettől lesz olyan izgalmas számunkra az egész...

Giotto freskóján két embercsoport néz szembe egymással.

A városlakók lelkes csoportja csupa mozgás, izgatottság: kíváncsian leskelődnek, integetnek, kiáltoznak, néhányan fára másztak, hogy ágakat törjenek maguknak, valaki épp a kabátját veti le, egy másik alak meg már le is terítette Jézus elé az útra. A festő beleadott mindent és olyan közel hozta az emberi érzelmeket, ahogy csak lehetséges volt mindez a 14. század elején.

A másik társaság már sokkal higgadtabbnak tűnik. Ott lépegetnek a számaron ülő alak mögött összefont karral, valami szent nyugalomban, mintha ez az egész felhajtás nekik nagyon érthető és természetes lenne.

A kép középpontjában nincs semmi. Semmi, vagyis Giotto gyönyörű kék háttere, egy kék *üresség*, ahová mindjárt-mindjárt odaérkezik a számaron ülő.

Mert igen, számaron ül, nem büszke tartású lovon, pláne nem diadalszekéren vagy gyaloghintón, semmi olyan közlekedési eszközön, ami egy uralkodónak azért kijárna. De nézzük csak meg jobban ezt a szamarat!

Ők ketten, a rajta ülővel együtt a főszereplői a képnek. Ennek megfelelően céltudatosan viselkedik, határozottan lépeget előre, az egyik fülét hátracsapja és – nézzétek a képét! – kicsit mintha mosolyogna.

Az ember jobban megnézi, és elkezd gondolkodni azon, hogy mit tud vajon ez a szamár.

Mintha a kép azt sugallná, hogy a szamár mindazt tudja, amit mi, hogy ugyanez a lelkes társaság néhány nap múlva ugyanilyen erős indulatokkal fog kiáltozni egy teljesen másmilyen szöveget.

Most itt azt kiabálják: „hozsánna a Dávid fiának!” Pár nap múlva Pilátus kérdésére, hogy mit tegyen az itt álló Názáretivel, azt fogják skandálni: „feszítsd meg!”

Szóval úgy tűnik, mintha a szamár előrelapozott volna a könyvben, tud valamit a folytatásról, ennek szól a kesernyés bölcös mosoly meg a hátracsapott fül.

A kora reneszánsz után kevés művésznek jutott eszébe, hogy megörökítse Jézus életének ezt a mozzanatát. Az evangélium számtalan más történetét sokszor és sokan megfestették, de a jeruzsálemi bevonuláshoz nem találtam másik, hasonló jelentőségű képet.

Vajon miért nem hozta lázba a festőket ez az epizód? Miért nem választották képük tárgyául?

Pedig ez a mozzanat valami nagyon érdekeset és fontosat árul el az emberről és az Istenről. Virágvasárnap (vagy más szóval a pálmák vasárnapján) a kiáltozó, éljenző tömeg pontosan tudta, hogy a Messiás érkezik a városba, aki Dávid király utódja, ahogyan a prófécia mondja róla.

Királynak kijáró alázattal és ujjongással fogadták, és türelmetlenül várták, hogy mikor kezd majd hozzá uralkodása megszervezéséhez.

Mert ha ő Isten küldötte és Messiás, akkor uralkodóhoz méltóan kell berendeznie a birodalmát. Megjön és rendet csinál. Eltávolítja az oda nem illőket, rendbe szedi a gazdaságot, béke és bőség jár majd a nyomában, boldog lehet, aki az ő országában él. Egész sokan rebesgették, hogy több ízben jóllakatott többezres tömegeket. Micsoda jólét következik majd az országra! Megérdemli, hogy leteregessék elébe a felsőruhákat, hogy frissen vágott faágakkal integessenek neki, hogy gyerekek kiabálják lelkesen a nevét.

De eltelt néhány nap és az erős uralkodó gyenge áldozatnak bizonyult. A diadalmenet befejeződött, és csak a csalódás maradt utána.

Amikor hosszú ideje tanulsz mindenfélét Istenről, egy idő után kialakul benned a kép, hogy milyennek kell lennie. Rendszeresen jársz hittanórára, és ott elmondják neked, hogy Isten jó, benned pedig kialakul egy meggyőződés, hogy milyen az, amikor Isten jó. Egyszer csak megjelenik Isten az életedben. Egészen másképpen nyilvánul meg, mint ahogyan megtanultad, hogy lennie kell.

Olyan zavarba ejtően más, hogy hirtelenjében nem is tudod, mit kezdj vele. Lehet, hogy fel sem ismered, hogy Ő az. Hogy itt van veled. „Isten itt állt a hátam mögött és én megkerültem érte a világot” – József Attila hagyatékában találták ezt a hátrahagyott két sort.

Ahol az élő Isten van jelen, ott mindig valami változás is van. Valami dinamika. Valami erő, ami zavarba hoz, ami arra készlet, hogy újra gondold mindent, hogy másképpen cselekedj, másképpen reagálj, mint ahogyan megszoktad.

Ilyenkor történik meg, hogy látod Őt, de nem ismered meg. És ha nincs elég bátorságod elviselni ezt a helyzetet, akkor dühösen azt kiabálsz, hogy „feszítsd meg!” Mert ilyen Isten neked nem kell. Neked olyan isten kell, aki elfér a nyakadba akasztott kis feszületen vagy a zsebedben, belefér a Bibliádba, aki kiszámítható, megnyugtató, kielégítő.

Amikor először találkoztam Isten nyugtalanító változatával, a kiszámíthatatlannal, a szeszélyessel, akkor indulatomban úgy hajítottam be a Bibliát a sarokba, hogy leszakadt a fedele. Elkezdtem szorongni, mert megéreztem, hogy innentől nem tudom megtervezni az életem, valaki másnak a kezébe került az irányítás. Nekem csak a döntési lehetőség jutott, hogy elfogadom-e ezt a változást, vagy hogy a gyávákkal együtt kiáltom, hogy „feszítsd meg!”.

Mert bátorság kell ahhoz, hogy Istennel éljünk, hogy az irányítást a kezébe adjuk, hogy minden nap valami újba fogjunk.

Ezt tudja a számár Giotto freskóján, ezért mosolyog, miközben a városkapu felé tart. A kép szereplői két csapatot alkotnak, és ez a két csapat élesen elkülönül egymástól. Az egyiket a kiabálók alkotják, a másikat pedig azok, akik látszólag nem csodálkoznak semmin, csak mennek a számaron ülő alak után. Nem tudják, mi fog történni velük, de mindig az Ő közelében szeretnének maradni.

Te kik közé tartozol?